

Arrest

nr. 197 454 van 5 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Pashtoun van origine en beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. U bent zeventien jaar oud. U bent afkomstig uit Kochi Kalai (ook Kochevano Kalai genoemd) en u zou daar uw hele leven onafgebroken hebben gewoond. U ging er gedurende drie jaar naar de dorpschool en daarna bleef u gewoon thuis. Ongeveer twee weken voor uw vertrek ontving uw vader een brief van de taliban waarin ze te kennen gaven dat ze u wilden rekruteren. Uw vader informeerde de autoriteiten waarop de taliban naar uw woning kwam. Ze doodden uw vader en uw broer. Op de dag van de begrafenis werd u naar uw zus en schoonbroer in Kabul gebracht. U verbleef er twee nachten en reisde

dan verder naar Europa. Op 8 september 2015 diende u in België een asielaanvraag in. U beschikt over een kopie van de taskara van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu dient opgemerkt dat u vage en inconsistente verklaringen aflegt over het dorpje waar u uw ganse leven zou hebben doorgebracht.

Zo stelde u aanvankelijk dat uw dorp Kochi Qala heet. Gevraagd of uw dorp ook een andere naam heeft, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 4). Toen u later tijdens het gehoor gevraagd werd of uw dorp ook gekend is onder de naam Kochevano Kalai bevestigde u dat er inderdaad mensen zijn die het zo noemen (CGVS, p. 4). Gevraagd om te vertellen over uw eigen dorp antwoordde u dat er een school is, een moskee en huizen. Gevraagd om iets meer te vertellen repliceerde u dat er naast huizen ook velden zijn en niets meer (CGVS, p. 4). Zelfs van een minderjarige kan echter verwacht worden dat hij een meer doorleefde en adequate beschrijving kan geven van de plaats waar hij zijn ganse leven zou hebben doorgebracht. Toen u later in het gehoor werd gevraagd of er veel aan landbouw wordt gedaan in uw dorp antwoordde u bevestigend. U verklaarde tevens dat er onder andere graan en koren wordt verbouwd. Gevraagd naar de oogsttijd van het koren moest u echter het antwoord schuldig blijven, u kon hier geen enkele indicatie van geven. Het graan wordt volgens u geoogst in de tweede of derde maand van de zomer (CGVS, p. 6). Hoewel u de Afghaanse maanden in volgorde kon opsommen wist u echter niet te zeggen welke de zomermaanden zijn (CGVS, p. 3). U stelde voorts dat u slechts twee keer in gans uw leven buiten uw dorp bent geweest. Eén keer ging u mee met uw vader naar de stad (of groter dorp) Zahidabad en één keer ging u naar het districts bureau. Dat u uw dorp slechts twee keer zou verlaten hebben is echter weinig aannemelijk. Zo ligt Zahidabad slechts op een half uur van uw dorp en ging uw familie er boodschappen doen. Enkel de groenten kochten ze in het dorp (CGVS, p. 11). Bovendien woont uw zus met haar echtgenoot in de stad Kabul, op een uur rijden van uw dorp (CGVS, p. 6).

Vervolgens dient opgemerkt dat uw kennis over de ruimere regio rond uw voorgehouden woonplaats eveneens tekort schiet.

Nochtans kan er zelfs van een minderjarige verwacht worden dat hij iets kan vertellen over de situatie in zijn district. Bovendien verklaarde u dat uw vader een radio had en dat hij naar het nieuws luisterde. Zo beweerde u vooreerst verkeerdelijk dat er in uw district enkel Pashtounen wonen doch in werkelijkheid is een aanzienlijke minderheid (zo'n 40%) van de bevolking van uw district Tadzjiek van origine (CGVS, p. 15). U kon niet zeggen welke de grote dorpen zijn in uw district en de naam Zargun Shar, nochtans één van de grootste dorpen in uw district, was u volslagen onbekend (CGVs, p. 14 en 16). U verklaarde dat uw moeder ging bidden aan het schrijn van Mulla Kamran in het dorp Mira Jan Qala maar u wist niets over Mulla Kamran en kon enkel zeggen dat het ver van uw dorp is (CGVs, p. 14 en 15). U wist weliswaar dat de geasfalteerde hoofdweg naar Kabul door uw district loopt. U zou ook via deze weg uw

dorp en daarna uw land hebben verlaten. Gevraagd om deze weg te beschrijven antwoordde u dat het donker was toen u vertrok en dat u geen informatie hebt over deze weg, hetgeen niet overtuigt (CGVS, p. 11 en 12). Verder blijkt uit informatie dat de Logar rivier door uw district stroomt. Op de vraag of er een rivier is in uw district antwoordde u aanvankelijk 'het zou moeten'. Daarna stelde u dat er wel degelijk een rivier is dicht bij Zahidabad. De naam van deze rivier kende u echter niet (CGVS, p. 13). Daarnaast kon u geen namen noemen van belangrijke personen in uw district (CGVS, p. 13). Dat er een dam is in uw district wist u evenmin (CGVS, p. 13). Gevraagd naar belangrijke taliban leden uit uw district noemde u weliswaar Qari Burhan en Qari Sebhat maar u kon over geen van beiden iets vertellen. U wist zelfs niet te zeggen van waar in het district ze afkomstig zijn (CGVS, p. 9 en 10). Op de vraag hoe het komt dat u de naam Qari Burhan kent kon u enkel repliceren dat hij heel bekend is (CGVS, p. 9 en 10). In werkelijkheid echter is Qari Burhan de schaduw districtsgouverneur en oefent hij wel degelijk een grote invloed uit op het leven van de bevolking in het district. Zo blijkt uit informatie van 2014 dat huwelijks- en trouweesten in het district op voorhand door Qari Burhan moesten goedgekeurd worden en dat er een avondklok werd ingesteld voor de bevolking. Gevraagd naar de taliban in uw regio en hun relatie met de inwoners antwoordde u vaagweg dat als men vriendelijk is tegen hen zij ook vriendelijk zijn en dat ze 's nachts komen, niet overdag. Iets meer wist u niet te vertellen over de taliban in uw regio (CGVS, p. 10). Voorts blijkt uit bovenvermelde informatie dat uw district in augustus 2013 getroffen werd door een overstroming waarbij landbouwgronden en een dertigtal huizen vernield werden. Er blijkt ook uit dat uw district de jaren daarvoor eveneens getroffen werd door overstromingen en dat het dus geenszins een eenmalige gebeurtenis betreft. Toch bleek u hier helemaal niet van op de hoogte te zijn. Op de vraag naar natuurrampen zoals overstromingen in uw district antwoordde u immers ontkennend (CGVS, p. 13). Hoewel uw district gelegen is in een uiterst volatiele regio kon u zich slechts één incident herinneren, namelijk een bomaanslag in een moskee waarbij de gouverneur van Logar, Arsala Jamal, het leven liet (CGVS, p. 14). Hoewel u zelf zei dat uw vader en andere dorpingen hierover spraken kon u niets meer vertellen over Arsala Jamal buiten het feit dat hij gouverneur was. Toen u nogmaals gevraagd werd naar andere incidenten zei u dat er geen andere hadden plaatsgevonden (CGVS, p. 14). Tot slot bleek ook uw kennis over de geschiedenis van uw regio volledig onbestaande te zijn. Tijdens de oorlog met de Russen vluchtte een groot deel van de bevolking van uw district immers naar Pakistan en werden heel wat huizen vernield. Dat u hier nooit iets over zou gehoord hebben is bevreemdend (CGVS, p. 12 en 13).

Daarnaast vertoont uw kennis over uw land van herkomst in het algemeen een aantal opmerkelijke lacunes die niet kunnen verklaard worden door uw jonge leeftijd. Zo verklaarde u dat er in uw dorp wel degelijk mensen waren die een auto hadden. Toch beweerde u verkeerdelijk dat auto's in Afghanistan aan de linkerkant van de weg rijden (CGVS, p. 12). In Afghanistan rijden auto's echter aan de rechterkant van de weg, het is in het buurland Pakistan dat ze links rijden. U zou aanwezig geweest zijn op het huwelijksfeest van uw zus maar kon enkel zeggen dat er gasten aanwezig waren die eten kregen. Gevraagd naar Afghaanse muziek en Afghaanse dansen tijdens Afghaanse huwelijksfeesten moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 13). Gevraagd naar andere etnische origines in Afghanistan antwoordde u 'zij die Farsi spreken'. U slaagde er niet in om ook maar één andere etnie te noemen en dat terwijl een aanzienlijke minderheid in uw district Tadziek van origine is (CGVS, p. 15). Treffend in dit verband is ook dat u op de DVZ verklaarde dat u 11 miljoen Pakistaanse roepies had betaald voor uw reis (DVZ Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling in het onderdeel traject, interceptie en verblijf). Op het CGVS corrigeerde u zich en noemde u het bedrag in Afghani (de officiële munteenheid van Afghanistan). Hiermee geconfronteerd antwoordde u aanvankelijk dat u het misschien zo verklaarde op de DVZ maar dat u het zich niet meer herinnert. Gevraagd of de roepie de munteenheid is die gebruikt wordt in Mohammad Agha vroeg u 'wat is roepie' en voegde u toe dat u nooit de term roepie had vermeld, hetgeen niet overtuigt (CGVS, p. 13). Bovenstaande bemerkingen ondermijnen niet enkel uw verblijf in het district Mohammad Agha van de provincie Logar maar doen zelfs twijfels rijzen over uw verklaarde staatsburgerschap.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Mohammad Agha gelegen in de provincie Logar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Mohammad Agha heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bovendien legde u uiterst vage verklaringen af over de omstandigheden van de dood van uw vader en broer. Hoewel uw moeder aanwezig was toen uw vader en broer vermoord werden wist u enkel te zeggen dat de taliban naar uw woning kwam, hen doodde met een machinegeweer en dan vertrok (CGVS, p.10). Dit overtuigt allerm minst. Daarnaast haalde u aan dat uw vader de autoriteiten informeerde nadat hij een dreigbrief van de taliban had ontvangen. U wist echter niet hoe lang na ontvangst van de brief hij de autoriteiten op de hoogte bracht

en gevraagd wie hij contacteerde kon u enkel zeggen dat het vrienden van hem waren. Of de autoriteiten enige actie ondernamen wist u evenmin. Bevreemdend is ook dat u niet weet of de taliban ooit een poging deed om uw oudere broer te rekruteren (CGVS, p. 9). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde kopie van de taskara van uw vader kan aan bovenstaande niets wijzigen. Er kan immers geenszins uit worden afgeleid waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 24 oktober 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk gevraagd of u zeker tot aan uw vertrek in uw dorp bent gebleven en of u toch niet buiten uw district had verbleven. U werd er bij het begin van het gehoor ook op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U bleef echter vasthouden aan uw verklaringen (CGVS, p. 17).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt,

dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verweer op summere wijze het door haar voorgehouden asielaas herneemt, oordeelt de Raad dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Aangaande de inconsistente en vage verklaringen over haar dorp van herkomst betoogt verzoekende partij dat *“de naam van het dorp met de tijd door sommige mensen lichtjes is verkort naar Kochi Kalai dewelke absoluut niet kan worden aanzien als een officiële naam van het dorp”*. Verwerende partij gaat kort door de bocht door hieruit af te leiden dat haar dorp twee namen heeft en dat verzoekende partij deze informatie niet kon geven. Voor wat betreft haar landbouwkundige onwetendheid oppert verzoekende partij nooit als landbouwer te hebben gewerkt en evenmin haar vader in de velden te hebben geholpen.

2.2.4.2. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal op de vraag waar zij is geboren en altijd heeft gewoond tot haar vertrek, *“Kochi Kalai”* aangeeft als de naam van haar dorp en er in één adem de naam van het district en de provincie aan toevoegt. Over de naam van dit dorp verloopt het verhoor verder als volgt:

“Heeft het dorp ook een andere naam? Neen

En Kochi Kalai is de volledige naam van je dorp? Ja” (administratief dossier, stuk 5, p. 4).

Uit voormeld gehoor blijkt dat verzoekende partij, die gans haar leven tot haar vertrek in haar geboortedorp heeft gewoond, na het insisteren naar een andere naam en zelfs vollediger naam van het dorp er niet toe komt de officiële benaming van haar dorp mede te delen. Het is pas wanneer de interviewer later in het gehoor zelf aanreikt *“over uw dorp: u zegt Kochi Kala, is het ook Kochevano Kalai”* dat verzoekende partij plots stelt: *“Wel sommigen zeggen Kochi Qala en anderen ook Kochevano Kalai”* (administratief dossier, stuk 5, p. 13-14). Dat verzoekende partij, die op zestienjarige leeftijd haar geboortedorp zou hebben verlaten, op de vraag naar de naam van dit dorp niet de officiële naam weergeeft, doch er wel de districts- en provincienaam aan toevoegt, en bij een duidelijke vraag of dit de volledige naam van haar dorp is nog steeds niet de officiële naam opgeeft stellende dat de door haar aangegeven benaming de volledige naam is en pas bij het aangeven door de interviewer herkenning betoont naar de correcte naam van haar dorp toe, verhindert enig geloof te hechten aan het gegeven dat verzoekende partij haar ganse leven in dit dorp zou hebben gewoond en vandaar afkomstig zou zijn. Veder is de Raad van oordeel dat van verzoekende partij die opgroeide in een rurale omgeving en *idem dito* gezin – haar vader was een landbouwer en werkte op de velden samen met haar oudste broer (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6) – mag worden verwacht, zonder dat zij zelf als vijftien-zestienjarige op het veld actief was, te weten wanneer door haar vader en broer en in de onmiddellijke omgeving van het dorp de oogsten van de door haar zelf aangeven gewassen, graan en koren, worden binnengehaald. De motivering van verwerende partij dat verzoekende partij wel de maanden van de Afghaanse kalender in volgorde kan opsommen, doch niet kan duiden wat de zomermaanden zijn, wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. De vaststelling dat verzoekende partij de periode van de zomer niet kan duiden in haar beweerd regio van herkomst verhindert verder op fundamentele wijze enig geloof te hechten aan haar voorgehouden herkomst vandaar.

Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5.1. Als verantwoording voor de vastgestelde gebrekkige kennis van de ruimere regio rond haar dorp en van haar land stelt verzoekende partij dat zij slechts vijftien was en amper drie jaar school liep in de dorpsschool waar het onderwijsniveau absoluut niet hoog was. Ook mocht zij de radio van haar vader niet vrij gebruiken.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat voor tal van vragen over de regio en het land van verzoekende partij totaal geen schoolse kennis nodig is en van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij door persoonlijke observatie en door het contact in haar gezin waarin kan worden aangenomen dat over de alledaagse leefomgeving en –omstandigheden wordt gesproken, kennis heeft van haar beweerd regio van herkomst. Bovendien wordt de motivering van verwerende partij dat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorhouden haar dorp in haar leven slechts tweemaal te hebben verlaten ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

Dat verzoekende partij, die, geboren in september 1999, op bijna zestienjarige leeftijd haar land verliet in mei 2015, het bestaan van overstromingen in haar regio ontkent hoewel anderhalf jaar voor haar vertrek haar district en in het bijzonder de landbouw aldaar hierdoor nog zwaar werd geteisterd, dat zij

aanvankelijk aangeeft op de vraag of er een rivier in haar district is dat “*het zou moeten*” om vervolgens verder te gaan dat er wel degelijk een is daar zij het zelf zag en deze rivier geen naam heeft (administratief dossier, stuk 5, p. 13), dat zij het belangrijke talibanlid Qari Burhan wel kent omdat deze naam nu eenmaal heel bekend is doch niet de minste duiding kan geven van de enorme impact van deze persoon op het dagelijks leven, dat verzoekende partij ondanks dat 40 % van de bevolking van haar district van Tadzjiekse origine is affirmatief stelt dat er in haar district enkel Psthounen wonen maar dat er in de rest van Afghanistan nog wel mensen van Farsisprekende origine leven (administratief dossier, stuk 5, p. 15), dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken gewag maakt van Roepies als munteenheid (DVZ Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling in het onderdeel traject, interceptie en verblijf) en dat zij beweert dat de wagens – die ze bovendien zelf in haar dorp waarneemt – in Afghanistan links rijden (administratief dossier, stuk 5, p. 12) verhindert terecht ook maar het minste geloof te hechten aan haar verblijf in het district Mohammad Agha van de provincie Logar, waardoor evenmin haar asielaanvraag dat onlosmakelijk met haar regio van herkomst is verbonden geloofwaardig kan worden bevonden.

Dat verzoekende partij “*ook wel zaken wist te vertellen*” doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen daar deze op enerlei wijze kunnen zijn verkregen doch duidelijk zonder in de door haar beweerde regio te hebben verbleven.

2.2.6. Waar verzoekende partij nog onder verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch van november 2015 over het politiegeweld tegen Afghaanse vluchtelingen in Pakistan (bijlage 3 bij het verzoekschrift) opwerpt dat zelfs mocht zij verbleven hebben in Pakistan zij ook dan recht heeft op een internationale beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij nooit heeft aangegeven afkomstig te zijn uit Pakistan en zij in haar verzoekschrift op uitdrukkelijke wijze een verblijf in Pakistan ontkent. Desbetreffende verweer is dan ook zinledig.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij bedrieglijke verklaringen aflegt over waar zij voor haar komst naar België verbleef, waardoor de Raad in het ongewisse verkeert over waar verzoekende partij voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij het de Belgische asielinstanties niet toelaat haar reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien van haar noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT